

Georg Radow

Programma, Quo Rector Universitatis Rostochiensis, Georgius Radovius, Iuris Doctor & Prof. Publ. Ad Exequias, quas Suo ... desideratissimo filio, Christiano Bernhardo Müller/ Parentes moestissimi, Hodie ... paratas cupiunt, Omnes omnium Ordinum Cives Academicos officiose & peramanter invitat : [P.P. sub sigillo Rectoratus die XVII. Martii Anno M. DC. LXXIV.]

Rostochii: Kilius, [1674]

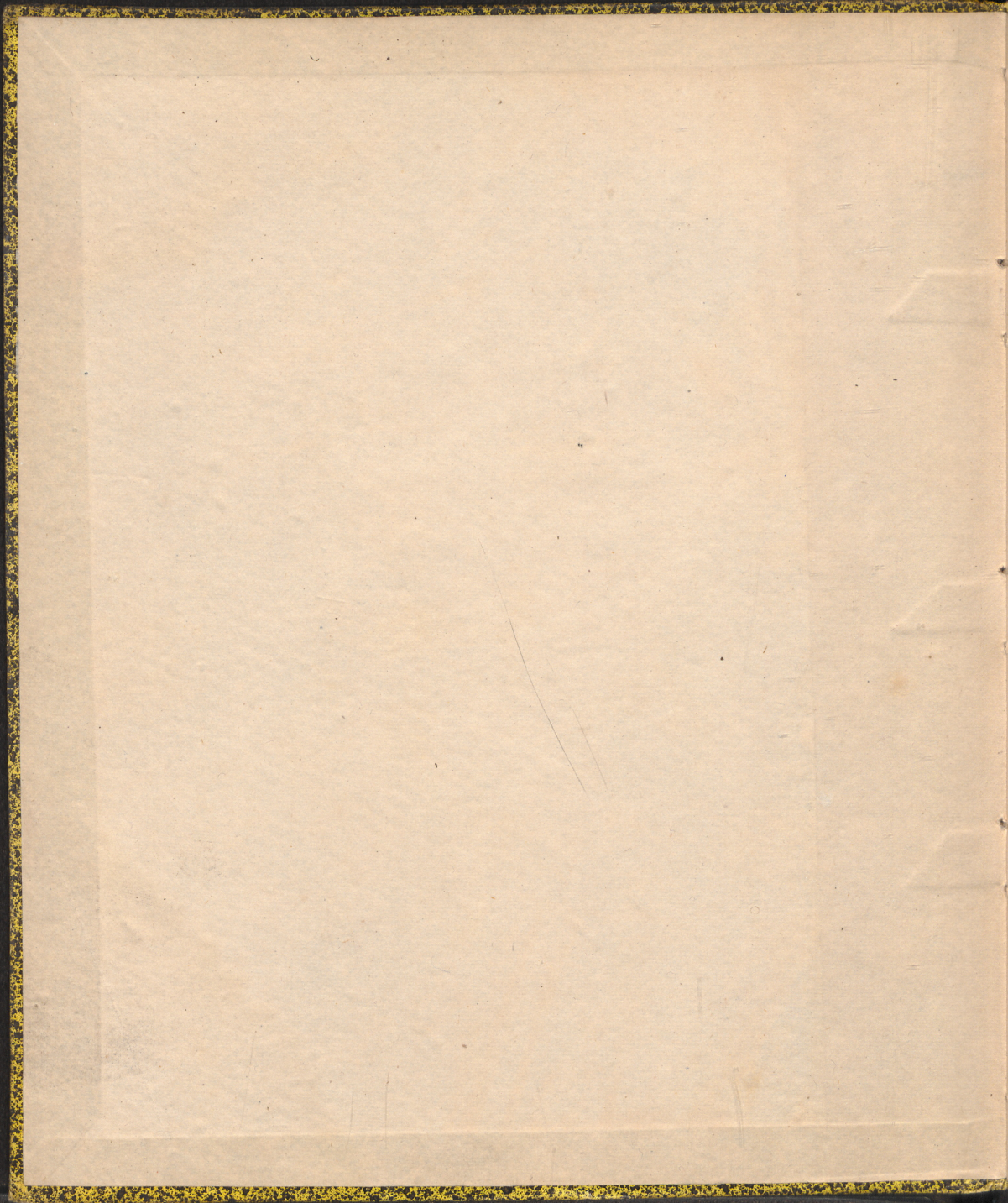
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770660134>

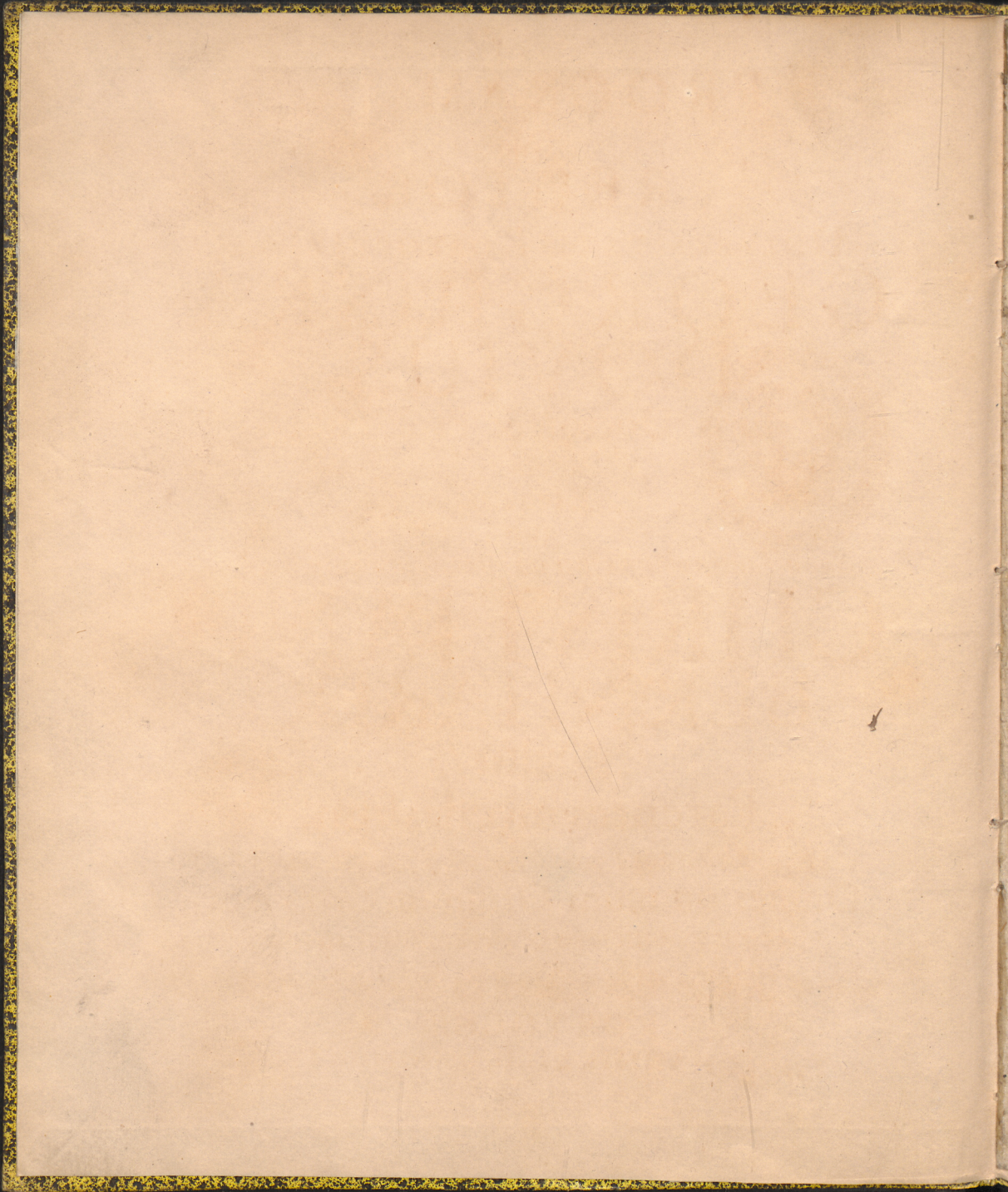
Druck Freier Zugang

Radov, G.,
in
C. B. Müller.
Rostock, 1674.

12.

PROGRAMMA,

37.

^{Quo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS,
GEORGIUS RA-
DOVIUS,

Juris Doctor & Prof. Publ.

Ad

Exequias,

quas

Suo uti antea optima spei ita nunc desideratissimo filio,

CHRISTIANO
BERNHARDO

Düller /

Parentes moestissimi,

Hodie ad horam I. pomeridianam paratas cupiunt,
Omnes omnium Ordinum Cives Aca-
demicos officiosè & peramanter invitat.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS KILII, Universitatis Typogr.

ertissima mortalitatis, & humanae sortis tristis cogitatio non raro nos ambigere facit, iustiores nē reputandae sint lacrymae eorum, qui maturum hominis, ex miserā hāc vitā, excessum desilent, quam eorum, qui in natiuitate ejus tristantur. De Caustianis & Gethis memoriae proditum est, eos semper puerperia sua luxisse, & funera plausu excepisse. Aliam quoq; Thracibus finitimam gentem ferunt, edito infante, cum frequentibus amicis plorasse, commemorando sibi invicem omnia calamitatum genera, ad quae perferenda in hunc mundum venisset; defunctum verò cum lætitia & siccis oculis extulisse, recensendo singula mala, quibus sit subductus. Hæc de vitā ac morte hominis non sine ratione concepta sententia non intra barbaras se continuit gentes, sed ad multorum eorumque prudentium Virorum animos penetravit. Ludovicus Cortusius, JCrus Patavinus, ad funus suum svavissimam ordinavit Musicam, testamento lacrymari prohibuit, & Monachos nigros à comitatu suo arcuit, ne tristitiæ color lætitiā funeris turbaret. Memorabile quoque factum Nicolai Medicæi Principis, qui, cum post multas expectationes filius ipsi genitus esset, lacrymans in hæc verba prorupit: *Et tu, fili, ad ferendas bujus seculi calamitates advenisti.* Cæterum hisce lacrymis, quas præter futurorum metum nulla excusat ratio, longe iustiores atque humaniores videntur illæ, quas pietas & bene ordinatus

erga

erga suos affectus in morte eorum exprimit. Quid liberi sunt, nisi dulcissima viræ pignora, ac parentum viscera, ipsâ vitâ cariora? Hic ab optima rerum matre, Naturâ, ingenitus prolis amor, qui & in ferissimis conspicitur animalibus, tantum pondus à ratione accipit, ut intra summam felicitatem collocetur. Unus hic est parentum affectus, & par omnium in omnes pietas. Alium commendat primus nascendi locus, alium lætior & blandior osculis amplexibusque facies; quosdam severitas probitasque reddit gratiores; in aliis diliguntur impatientius calamitates, nec fortunæ adversitas cursum pietatis sistit. Amantur quoque debilitates in liberis, nec averfantur parentes illum morborum, suppliciorumque pallorem, sed caritas illa potius ex ipsa miseratione vires & incrementum recipit. Tam cara, & inter felicitates numeranda pignora non jam dicamus, quâ curâ viva educantur, quo studio instituuntur, quibus viribus defendantur, sed quo animo mortua lugeantur. Naturæ hic videtur esse ordo non minus, quam commune parentum votum, ut ante natos moriantur, & in vicem tantorumq; in liberos, collatorum beneficiorum, unicum illud, atque ultimum sepulturæ officium consequantur. Quid tristius putas oculis parentum accidere posse, quàm cum vident mortuum, quem morte prævenire semper optarunt, ut in posteris viverent? Turbatur mortalitatis ordo, ubi pater deplorare cogitur filium, qui illum elugere debebat, & præsepelire, qui ipsum non tantum humo infodere, sed & in tenero corde sepelire debebat. Quâ mente tum erat Arsinoe, cum filii ejus in gremio & inter ipsa oscula trucidarentur, cum sæpè pro filiis se percussoribus offerret, cum corpore suo puerorum corpora protegeret, vulneraque, quæ liberis intendebantur, ipsa excipere vellet? nimirum eo erat miserior, quod mori cum filiis ei non licuit.

licuit. Idem Virginio apud Livium fuit animus, dum vo-
ciferatur: sibi vitam filiæ suâ cariorem fuisse. Sed quid anti-
qua & externa moramur exempla, ubi domestica & familia-
ria nobis suppetunt? Expressit nuper, & oculis nostris repræ-
sentavit paternum illum amorem pariter, atq; dolorem, Vir
pl Reverendus, Amplissimus, atq; Excellentissimus, DN.
HENRICUS MULLERUS, Theologus & Professor hujus
Universitatis celeberrimus, ad D. Mariæ Pastor fidelissi-
mus, ac Ministerii Rostoch. Superintendens meritissimus,
Collega atq; Adfinis noster æstimatissimus, in epistolâ, quâ
dilectissimi sui filii, CHRISTIANI BERNHARDI, obitum,
nobis significavit, tristeq; hoc, & funestum officium, quod
in præsentiarum tristiores ipsi exhibemus, expetiit. Facile
paternæ huic pietati fidem adhibemus, justasque judicamus
querelas, quibus sanguinem suum, ac viscera de suis con-
cepta vitalibus per vim mortis sibi eripi, seque per obitum
svavissimi, ex animo Deo deditissimi, Parentum reverentis-
simi, inque calamitatibus sufferendis patientissimi filii peni-
tus eviscerari, & extra se poni conqueritur. At qualis erit
dolor Optimæ Matris, MARGARETHÆ ELISABETHÆ
Siebrandes/Matronæ omnibus sexus sui virtutibus deco-
ratissimæ? Matres effusius, quam patres, amare liberos no-
tatum est Aristoteli; & Quintilianus istarum mores scitè de-
scribit, dum inquit: *Videbis oculos nunquam à facie vultuque
filiorum desistere, comere caput, habitumq; componere, suspirare
cum recesserit, exultare cum venerit, conferere manus, pendere
servicibus, non osculis, non colloquiis, non præsentia voluptate
satiari &c.* Intensus hicce amor non poterit non in acer-
bissimum commutari luctum, cum delicias suas atro condi-
sepulchro videt. Hi sunt Optimi illi parentes, qui No-
strum anno 1666. die 6. Maij in hanc lucem exposuerunt.
Prima hæc, & omni ævo magni æstimata felicitas illi quoque
obve-

obvenit, Clarissimis Parentibus natum fuisse, & inter reliquam, profapiam non ultimi nominis Viros numerasse. Avum enim paternum habuit primum apud nos Mercatorem, & Civem, Templiq; Mariani Præfectum, PETRUM MULLERUM, quem, post fata quoque, Virum antiquâ virtute & fide fama prædicat: aviam vero paternam singularis exempli Matronam **Issabe Stubben**. Avus maternus fuit, Vir Spectatissimus, DN. MICHAEL Siebrand / prædicti Templi itidem Præfectus, & Civitatis Sedecem Vir honoratissimus; aviâ materna, fœminarum decus atq; ornamentum, ELISABETHA ARNOLDIA, DN. JOHANNIS ARNOLDI, Civis ac Gerevisarii apud nos præstantissimi filia. Proavum paternæ lineæ laudat HENRICUM MULLERUM, Civem Holsatum, Virum Optimum; proaviam ANNAM Spliten / fœminam probissimam: Proavum deniq; maternum, Virum Magnificum, & Excellentissimum, DN. WINHOLDUM Siebrand / U. J. D. Illustrissimi, Celsissimiq; Principis, ac Domini, UDALRICI, Ducis Mecklenburgici &c. primum Consiliarius, post verò Serenissimæ SOPHIÆ, Danorum, Norvegarum, & Vandalorum Reginae potentissimæ &c. &c. Cancellarium amplissimum; Proaviam verò maternam MARGARETHAM Geismers / fœminam laudatissimam. Protinus ac lucem aspexit, princeps parentum cura fuit, uti sacris continuo initiaretur, &, qui de carne caro natus erat, ex aqua ac spiritu hæres renasceretur per Christum partæ æternæ salutis. Proximam huic in fingendo eximie, formandoque collocarunt, nihil magis in votis habentes, quam ut rectiori vitæ advesfactus, Christo, servatori suo, non sibi viveret ipsi. Et certè singularis ingenii vis, quæ in eo effulgebat, & perspicax bonæ mentis acies, cum cœlesti, igneoq; vigore conjuncta, & variæ virtutes, quæ in vultu ipso dimicabant, ingentem de eo spem fecerant non parentibus saltem, sed & omnibus, qui cum ipso conversabantur indies, imprimis illis, quorum Inspectioni ac Informationi traditus erat. Sed visum aliter rerum omnium arbitro summo, atque Dispensatori, DEO, cujus voluntate ille
per

per sexennium nunc ferè variis cum infirmitatibus, atq; morbis colluctari debuit, quorum historiolum exhibet manus Experimentis. Excellentissimiq; Viri, DN. D. JOHANNIS BACKMEISTERI, Med. & Super. Mathem. Professoris Publici, Collegæ ac Compatriis nostri honoratissimi, dum ità ad nos scripsit. *Sextus ferè jam labitur Annus, cum primum Scorbutus, πολύμορος & ille Polypus, varias mentiens formas, tenerrimi hujus corpusculi Oeconomiam turbare cepit. Ex quo tempore, quamvis provida DN. Parentum sollicitudine, multi Medica artis Antistites in clandestinis dolosi hujus Hospitis conatibus, convenientibus remediis, compescendis, fuere occupatissimi, tantumq; effecere, ut remittere malum semel, iterumque videretur: Tamen frustrata postmodum & elidens generosissima etiam pharmaca recrudescere cepit, accedentibus aliis symptomatibus gravioribus, tumore scilicet gingivarum laxo ac flaccido, sanguinosâ putrefactione, Oris fetore, crurum in ambulando infirmitate, respiratione interdum difficili, variarum partium dolore, ex uno articulo in alium serpente, modo evanescente, modo revertentè, Lumbagine, (ad eum dolores hi lumbos afficiebant, ut elumbis quasi reddi non progredi possent) Alvi tum obstructione tum fluxu nimio, Urine in reddendo difficultate, quæ Comitum habebat dolorem Nephriticum & Ventris Inferioris contumacem, paralyti scorbuticâ, Febre interdum continuâ interdum intermittente, tandem Atrophia, Affectu nimirum hoc per tot annos perseverante, ut nihil præter ossa & pellis ferè in mellitissimi hujus pueri corpusculo remanserit. Quibus omnibus licet omni studio medicina feret, Vires tamen indies magis magisque prolabebantur, donec eis prorsus absumptis, & Morbi violentia succumbentibus, molestissimorum symptomatum finem placidissima mors fecit, de quo merito ipsi gratulamur. Adhibita, præter ante laudati Medici, consilia quoque, ac remedia, Viri Amplissimi atq; Experimentissimi, DN. SEBASTIANI WURDIGII, Medicinæ D. atque Prof. Publ. Excellentissimi, Collegæ itidem, & Amici nostri astimatissimi, exterorum etiam, eorundemq; Celeberrimorum, Medicorum, utpote B. DN. D. SCHMIDII, Serenissimi DN. GUSTAVI ADOLPHI, Ducis Mecklenburgici &c. &c. Domini nostri clementissimi, & DN. D. CLAUSEN, Serenissimi Hofsfatorum Principis, & DN. D. HELWIGII, Professoris Gryphisvaldensis Celeberrimi. Sed horum omnium provida*

provida cura ingravescens malum nec extinguere, nec sedare
valuit, cum potius collabascens omnis virium apparatus, cor-
poris animæque solutionem instare, haud obscure indigaret.
Præparatus ergo per continuas preces ad æterna animus, ro-
boratusque, tum à Dno. Parente, tum à multum Reverendo, at-
que Clarissimo DN. M. BARCLAJO, Archidiacono Mariano
fidelissimo, multo Spiritus S. solamine, ut in lucta superare
posset. Quærenti huic, an mortem exhorresceret, ingenti. No-
ster cum *propria* respondit: Wir ist nicht Angst für dem To-
de; mox ad patrem lacrymis madentem, Mein Hochgeehrter/
Herzen trauter Vater weinet nicht / daß ihr meine Seele
nicht betrübet / GOTT kan mich woll erhalten / wo es ihm
wolgefält / Seid ihr nur frölich; eique, alterius interroganti,
annè ergò cuperet dissolvi? respondit: Der Todt bringet
mich zu JESU in den Himmel. Monitus deinde, ne Jesum
crucifixum memoriâ elabi pateretur, regessit: Wen solt ich
sonst in meinem Herzen haben / als JESUM meinen Erlöser?
Ex eo non desit suspirare, HERR JESU / dir lebe ich / HERR JE-
su / dir sterbe ich / dein bin ich todt und lebendig. Item; HERR
JESU CHRIST dein theures Blut / an meinen End komm mir
zu guth. Item, Nun schlaß ich ein in Frieden / JESUM CHRI-
stum nehm ich mit &c. Christi Blut und Gerechtigkeit &c.
Das Blut JESU CHRISTI &c. GOTT Vater nim mich in dein
Hutt &c. O Lamb Gottes unschuldig &c. O JESU
komm doch bald; HERR JESU nim meinen Geist auff &c.
Hæc & alia suspiria identidem ingeminavit, scilicet ut auspi-
cicaretur operas, quibus mox vacaturus æternum esset, ad quas
etiam vocatus est die 22 April. circa nonam vespertinam, ubi
compositurus se ad requiem, cum ipsi solenni formula, bene-
dicens mœstus Pater ad hæc devenisset verba, Und gebe dir sei-
nen Frieden / in soporem veluti solutus, spiritum suum placi-
dissime posuit, ætatis anno octavo. Nulli dubitamus, Vir Excel-
lentissime, quia præter summam afflictionem casus hiece in-
opinatus

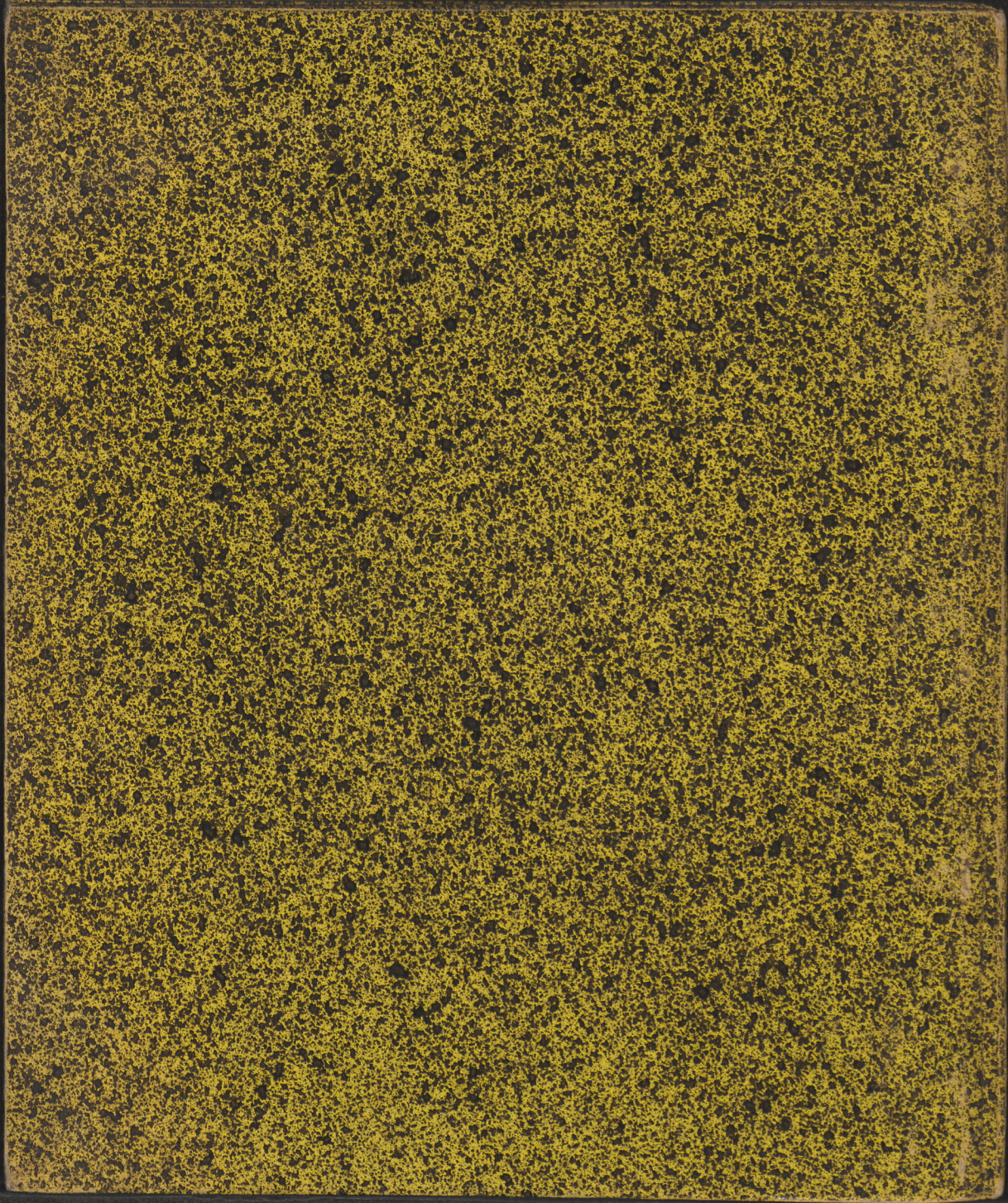
opinatus patientiam tuam, Carissimæq; tuæ Conjugis mire tentaverit; sed & nos eâ moderatione animi cognovimus, ut constantiam vestram superare, fortunæ adversitatibus non adeò sit in facili. Literæ tuæ & doctrina, quâ principem hancce virtutem afflicti inspirare soles, luculentam hujus rei fidem faciunt. Quid ergò attinet multis generosa Horatij Pulvilli, Æmilij Pauli, Q. Marcij Romanorum, aut Periclis, Xenophontis, aut Anaxagoræ Græcorum, exempla imitanda proponere? Solus Rex David te edocere potuit, quid in morte filij faciendum tibi fuerit. Non insolitum tibi, sed familiare inflictum est vulnus, nec enim primus est, quem amittis filium; sed etiam talis erat, cui major felicitas fuit mori, quàm diù vivere. Sicuti in concursu duorum malorum id, quod minus est, rationem boni induere solet, ita pro summo bono mors reputanda illi, cui per gravia morborum tormenta vita difficilis redditur. Adsit vobis Paraclerus cœlestis, suoq; suffulciat solamine, ut divinæ vos submittentes voluntati, crucem hanc patienter feratis, ferendo superetis. Nostrarum verò erit partium, Cives Academici, non saltim votis, sed ipso quoq; facto mœstissimorum Parentum, quantum in nobis est, lenire dolorem, & frequenti comitatu funeris deductionem exornare, memores mortis nostræ, quæ nos aliquando, forsitan brevi, ad necessitatem accipiendi, quod hodiè præstamus, beneficii, adiget.

Valete.

*P. P. Sub sigillo Rectoratus, die 30. April.
ANNO M. DC. LXXIV.*

Conventus fiet in Æde Mariana
hora I. pomerid.

provida cura ingravescens malum nec
valuit, cum potius collabascens omnis
poris animæque solutionem instare, ha
Præparatus ergo per continuas preces a
boratusque, tum à Dno. Parente, tum à m
que Clarissimo DN. M. BARCLAJO, A
fidelissimo, multo Spiritus S. solamine,
posset. Quærenti huic, an mortem exho
ster cum *παραπολιτα* respondit: Mir ist ni
de; mox ad patrem lacrymis madentem,
Herzen trauter Vater weinet nicht /
nicht betrübet / **GOTT** kan mich woll
wolgefält / Seid ihr nur frölich; eique,
annè ergo cuperet dissolvi? respondit:
mich zu Jesu in den Himmel. Moni
crucifixum memoriâ elabi pateretur, re
sonst in meinem Herzen haben / als JE
Ex eo non desit suspirare, Herr Jesu / d
su / dir sterbe ich / dein bin ich todt und l
Jesu Christ dein theures Blut / an me
zu guth. Item, Nun schlass ich ein in Fr
stum nehm ich mit &c. Christi Blut. u
Das Blut Jesu Christi &c. **GOTT** Vo
hutt &c. O Lamb Gottes unschilt
fomm doch bald; Herr Jesu nim m
Hæc & alia suspiria identidem ingemina
caretur operas, quibus mox vacaturus æ
etiam vocatus est die 22 April. circa non
compositurus se ad requiem, cum ipsi sol
dicens mæstus Pater ad hæc devenisset ve
nen Frieden / in soporem veluti solutus,
dissime posuit, atatis anno octavo. Nulli
lentissime, quia præter summam afflicti

nec sedare
ratus, cor
ndigiraret.
imus, ro
erendo, at
o Mariano
superare
genti. No
r dem To
geehrter/
ine Seele
vo es ihm
erroganti,
ot bringet
ne Jesum.
en solt ich
n Erlöser?
o Herr JE
m; Herr
omm mir
m Chri
igkeit &c.
h in dein
JESU
auff &c.
ut auspi
t, ad quas
nam, ubi
a, bene
be dir sei
um placi
vir Excel
hicce in
opinatus

